

מסורת הש"ס

כל גגות פרק תשיעי עירובין

צד.

עין משפט
נר מצוה

ב א מיי פ"ג מהלכות
עירובין הלכה כה סמג
לאוין סה עוש"ע א"ח סי'
שעד סעיף ב:
בא ב טור ש"ע שם וסי'
שסא סעיף ב:

רבינו חננאל

[illegible]

(ח) לשון רבינו תמוה לכאורה
ו"ל ד"ל התם צחצר לא
גיפופי מ"מ דרסי לה רביס.

וואיבער אימא **בצירי רה"ר פליגן**. ולא מיירי נאצדה להם
דכן: **וילפליגן** **בצירי רה"ר דעלמא**. ואם
הכל פליגן משום דמקום מחילה שלו ואור"י
הם שלו שרגיל אדם להיות כונס מון
שלו וזנות: **אבל היבא דליבא**
חיפוי מודו ליה קא משמע ע"י
משמע דר"א איירי גדליבא חיפוי
והקשה ריב"א דצפרק קמא דשבת
(דף ו.) אמרין מתקיף לה רב אחא
גריה דרב חייקא אימר דשמעת ליה
לר"א היבא דליבא חיפויי היבא דליבא
חיפויי מי שמעת ליה וי"ל דקוגיא
דזבא כרז פסא דהסם:

מֵאֵי שְׁנָא מְרוּחַ אַחַת דְּאִמַר פְּתַח הוּא. ואם תאמר מרוח אחת אע"ג דפרוך מרובה אמרינן בפ"ק (דף י.) דיתרת בפס ד' או בשמי משהוין לכאן ולכאן אבל בשמי רוחות לא משמרי בהכי דג' מחילות דלאורי^ט (כמו סתם מבוי דהוי בלתי מקורה) וי"ל דהכא פריך לר' יהודה דלית ליה לקמן (ספ. שמי מחילוי' דלאורייתא ועוד אורי"ר) דסתם חצר איין לה אלא ג' מחילות וברביעית פס ד' או ב' משהוין ואיירי^י שנפרצו ב' רוחות מאותן ג' מחילות ואף על גב דהשתא כשנפרצה הוי מפותל ואמרינן בפ"ק (דף יא.) דבעי לכל הפחות אורת הפתח היינו דוקא כשנפרצה ליה"ר או לבקעה אבל הכא איירי כשנפרצה למבוי או לפנר אחת דהא לא חמינ שנפרצה לרה"ר:

(ע) **מֵאִי** שְׁנֵי מְרוּחַ אַחַת דֹּאמְרִי' פִּי
תִּקְרָה בּוֹ'. הִשְׁמָה לֹא קֹאמֶר
פִּתְחָה הוּא דֹאפִילֵנוּ נִפְרָךְ בְּמִילֹאוֹ אוֹ
בִּיתֶר מֵעֶשֶׂר רוּזָה לִהְיֶיךָ בְּבִית
מִטְעֵם פִּי תִקְרָה:

בשתי רוחות נמי נימא פי תקרה
 יורד וסותם. רש"י מפרש
 לרזב ושמואל דפליגי בפי תקרה היינו
 דווקא באכסדרה * צנקה שאין לה
 כלל מחילות אבל גיש לה אפי' מחילה
 אחת מודה שמואל צדשנל מחילות
 אמתנין פי תקרה יורד וסותם ואמי
 שפיר הא דנקט אכסדרה צנקה
 לפני שבצנקה דווקא פליגי שאין שם
 מחילה וגרס בחר הכי כי לית ליה
 צד' אבל בנ' אית ליה ולפי זה פירוש
 כל הסוגיא ואין נראה דאפילו לרז
 בשתי מחילות זו כנגד זו לא אמר
 דפי' מחילות יורד וסותם דהו' מפולג
 בדאמר צפרק קמא דסוכה (דף יח:)
 לכן נראה לר"י דסתם אכסדרה יש
 לה ג' מחילות דאמר בלא יחפור (ב"ב
 דף כה:) העולם לאכסדרה הוא דומה
 לירוק כפופים אינה מקובצת ולית
 ליה לשמואל פי תקרה יורד וסותם
 אלא אם כן יש שם ארבע
 מחילות ומיהו לרז אפי' פרוץ משתי
 רוחות

וירין לאותו שבת: גמ' במאי
פיתחא הוא משתי רוחות נמי
חת נמי אמר רב לעולם בעשר
וכגון
הכי מרוח אחת לא דאמרינן
גד זו קאמר כגון מזרח ומערב:
כגון

דרסי לה רבים הכא צנידי ר"ה אע"ג דאית

וזה מטלטל עד עיקר מחיצה. כדמעיקרא דלמריקן הוואיל והותרה. וכלי הבית קאמר שמואל דאי בששצמו בחדר אפילו מחצר ולתער נמי דהא שמואל הוא דלמריקן הלכה כר"ש ואפי' עירבה כל אחת לעצמה לא"י גור משום מאני דבתיא ואע"ג דהשתא הוו לכו מחצר אחת כנספל לא"י אסרי לכו בתיא. ודעה שרי לאפוקי מצבתיא דלחצר הוואיל והותר למקצת שבת: שקולו גלגלימא נגידו. קחו טלית ופרסו אותה שם להיות מחיצה: אהדיניו רב לאפיא. דקסבר אסור לטלטל הסדין שבת: שקולו המינייה וקטרו צה. שקחו צבטני וקטרו צו את הטלית למחיצה: מחצ"י חצר שפירא

ל"ה"ר. במלואה או יותר מעשר:
חייב דרה"ר הוא ובגמרא קא עבי
לה: פטור. אבל מותר לכתולה לא
אפי"ן מוך ארבע אמות דלאו דה"ר
היא אלא כרמלית היא והוא הדין
נמי מתוכה לרה"ר: גמ' שצרכו
דרך לעמון. צדה אמת: מה
שצרכו בדרו. ואינו רשאי לגררה
אלמא קנו לה: שאזדה לן דיד
באופו שדה. שהיה להן דרך זו
ואינו ידוע אי בצפוןו אי בדרומו
וצרכו להן אמת מן הרוחות: ופי
סימא הכא נמי כשאזדה לן
הדרך באופו אמה. שאין מקום
המחילה יכיר ובני רה"ר מרחיצין
רה"ר לטובה צמקת ואמרו שעד כן
היה רשותן וכי אמר ר"א רה"ר היא
באופו מקום מחילה קאמר שאלו

עוררין עליו: והאמר רבי חנינא עד מקום מחילות מחלוקת. דמשמע כל האחר כולה עד מקום המחילה היו חכמים עושין אותה כרמלית אבל במקום מחילה מודו בכלל דר"א משוי ליה לכוליה ר"ה ר: ואיבעימי אימא. ללבוש לשמקומות מחילות ניכרות ואפילו הכי משוי ליה ר"א למקום מחילה רה"ר דקא סבר צידי רה"ר כרה"ר דמו: הני מילי היכא דאיכא חיפופי. סתם צידי רה"ר איכא חיפופי. נועלין ימידות ואבנים גדולות סמוך לכותל שלא זיקוקו קרונות וההוא חזיר שצנייהם לכותל קרי צידי רשות הרבים ובההוא הוא אצטנא הוא דפליגי רבנן ואמרן לאו רשות הרבים הוא ואסור לטלטל מתוכו לרשות הרבים משום דאיכא הפסק ולא עיילי בהא רבים להדיא אבל הכא אימא מודו ליה: והא מסוכה. לרשות היחיד קאמר ר"א חייב אלמא כולה חצר רה"ר משוי ליה: אידי דאמרי רבנן מסוכה נו'. ואנן פרכין לרבנן אצטנא נקטי מתוכה הא רבי אליעזר בתוכה מודה דכרמלית היא דמקום מחילה הוא דקא משוי רה"ר: **מתני'** חצר שנפרסה בשבת לרשות הרבים: מוסרין לאוסה שבת. הואיל והותר למקנתה: שניטלה קורפו או לחייו גרסינן: לעמיד בנא. לשבת הבאה: אם מוסרין נו'. בגמרא [נה]. מפרש דרבי יוסי מחמיר וזהו כש קאמר כש שאקוין לעמיד ובהא כן אסורין הוי:

גמ' במאי עסקין. דאנטריך ליה למנקט משתי רוחות פתחא הוא: משתי רוחותיו (א) נימא גמי פתחא הוא. דקא סלח

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נמ' וליפלוג צידי רה"ר
דעלמא וכו' דעלמא הוא
אמינא: (ב) רש"י ד"ה
והאמר וכו' לטויה חצר
רה"ר הס"ד: (ג) ד"ה
משתי רוחותיו נמי נימא
פתחא: (ד) תו"ם ד"ה מאי
שנא וכו' ואיירי נמי
שנפרט:

גליון הש"ס

גמ' זה ממלמל עד עיקר
מחיצה. עי' לעיל דף עט
ע"כ: תוס' ד"ה בשתי
רוחות וכו' בבקעה שאין
לה כלל. עי' לעיל דף פו
ע"כ תוס' ד"ה גומטרא:

מוסף רש"י

[illegible]